

Nadzieja zmartwychwstania umarłych

Zmartwychwstanie

Chyba tylko ten jeden okrzyk, jaki wydałem, stojąc między nimi: Jestem postawiony dziś przed waszym sądem z powodu zmartwychwstania –
Dzieje Ap. 24:21.

Zmartwychwstanie jest jednym z głównych tematów omawianych w Biblii. W Liście do Hebr. 6:2 zostało ono opisane jako doktryna. W Piśmie Świętym przewija się nadzieja, że nadchodzi lepszy dzień, kiedy to umarli znowu będą żyć.

Dlaczego zmartwychwstanie jest potrzebne? W 1 Kor. 15:21-22 mamy napisane: „Skoro bowiem przyszła przez człowieka śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie. Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni”. Nie niektórzy, ale wszyscy powstaną do życia. Zmartwychwstanie jest mechanizmem odrodzenia całego rodzaju ludzkiego.

Biblijnym słowem używanym dla opisu zmartwychwstania jest określenie „anastasis”. Oznacza ono „powstanie” albo „spowodować powstanie”. Taka jest jego idea. Słowo „zmartwychwstanie” pojawia się wyłącznie w Nowym Testamencie. Czy jednak Stary Testament naucza o zmartwychwstaniu?

Zmartwychwstanie w Starym Testamencie

Koncepcja zmartwychwstania pokazana jest w wielu miejscach Starego Testamentu. „Ty znowu człowieka w proch obracasz i mówisz: Wracajcie, synowie ludzcy!” (Ps. 90:3). Bóg mówi: umrzecie i znów staniecie się prochem. W innych miejscach Starego Testamentu śmierć opisana jako sen w prochu. „Pan zadaje śmierć, ale i przywraca do życia, Strąca do krainy umarłych, ale i wyprowadza, Pan zuboża, ale i wzbogaca, Poniża, ale i wywyższa. Wywodzi z prochu biedaka, Podnosi ze śmietniska ubogiego, aby go posadzić z dostojnikami, przyznać mu krzesło zaszczytne, albowiem do Pana należą słupy ziemi, on na nich położył łąd stały” (1 Sam. 2:6-8).

Człowiek jest uwikłany w cykl życia i śmierci. Bóg obiecał, że podniesienie człowieka do życia. „I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną” (Izaj. 35:10). Opis ten wskazuje na wspaniały czas, kiedy człowiek powstanie z prochu ziemi. „A wielu z tych, którzy śpią w

prochu ziemi, obudzą się” (Dan. 12:2). Bóg obiecał, że podniesie człowieka z grobu i przywróci go do życia. Job potwierdza nadzieję zmartwychwstania w ten sposób: „Obyś mnie ukrył w krainie umarłych [hebr. „sheol”], schował mnie, aż uśmierzy się twój gniew, wyznaczył mi kres, a potem wspomnił na mnie! Gdy człowiek umiera, czy znowu ożyje? Przez wszystkie dni mojej służby będę oczekiwał, aż nadejdzie zmiana. Wtedy będziesz wołał, a ja ci odpowiem, będziesz tęsknił za tworem swoich rąk” (Job. 14:13-15). Gdy Pan zawoła, ludzie odpowiedzą i wyjdą z grobów. Job wierzył w to tak mocno, że prosił Boga by ukrył go w grobie dopóki nie przeminą jego problemy.

W Starym Testamencie mamy jeszcze inne obrazy zmartwychwstania – uwolnienie z domu śmierci. W Psalmie 146:7, czytamy: „Pan oswobadza więźniów”. Przeznaczeniem więźniów przed wydostaniem się na zewnątrz; nie ma możliwości wyjścia, dopóki drzwi są zamknięte. W tym kontekście, prorok Izajasz napisał: „Duch Wszechmocnego, Pana nade – mną, gdyż Pan namaścił mnie, abym zwiastował ubogim dobrą nowinę; posłał mnie, abym opatrzył tych, których serca są skruszone, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie, a ślepym przejrzenie”. Mamy zatem biblijną nadzieję, że więźniowie śmierci zostaną uwolnieni.

Prorok Ozeasz napisał: „Z ręki grobu wybawię ich, od śmierci wykupię ich. O śmierci! będę śmiercią twoją; o grobie! będę skażeniem twojem; żałość skryta będzie od oczów moich” (Oz. 13:14, BG). Apostoł Paweł cytując prorocтво Ozeasza, napisał: „A gdy to, co skażone, przyoblecze się w to, co nieskażone, i to, co śmiertelne, przyoblecze się w nieśmiertelność, wtedy wypełni się słowo napisane: Pochłonięta jest śmierć w zwycięstwie! Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? Gdzież jest, o śmierci, żądło twoje? A żądłem śmierci jest grzech, a mocą grzechu jest zakon; ale Bogu niech będą dzięki, który nam daje zwycięstwo przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa” (1 Kor. 15:54-57).

Odnowienie umysłu przez zmartwychwstanie

Jaka jest różnica między narodzinami, a wskrzeszeniem z martwych? W czasie powstania z martwych, Bóg zapewni ciało wedle swego wyboru, obdarzy tchnieniem życia i umysłem osoby podlegającej wskrzeszeniu. Dlaczego tak istotne jest przywrócenie umysłu osoby, jaka będzie powracać do życia? W przeciwnym razie, osoba taka byłaby zupełnie nieświadoma, jak dziecko. Istnieje ogromna wartość w postaci minionych doświadczeń, jakie zostaną umieszczone w umyśle osoby pows-

tającej z martwych. Dopiero wówczas osoba taka będzie posiadać osobiste poznanie skutków grzechu i będzie mogła porównać je z błogosławieństwami sprawiedliwości, jakie będą dostępne w ziemskim królestwie Chrystusa. Tylko Bóg może dokonać tej cudownej sztuki przywrócenia umysłów tych wszystkich miliardów ludzi, którzy kiedykolwiek żyli.

Zmartwychwstanie jest integralną częścią precyzyjnego Bożego planu. W Kazn. 11:3 czytamy: „czy drzewo pada na południe, czy na północ, tam leży, gdzie pada”. Jest to stara prawda która mówi, że gdy drzewo się wyróci, tak już pozostanie. Kierunek, w którym upadło, nie ulegnie zmianie. Ta ilustracja przedstawia naukę, że umysł, który idzie do grobu, będzie umysłem, który zostanie przywrócony w zmartwychwstałym ciele. Ci, którzy żyją sprawiedliwie, z chwilą powstania z martwych będą mieli sprawiedliwość w swych umysłach. Ci, którzy umierają mając umysły skażone zepsuciem, z chwilą wskrzeszenia będą mieli takie właśnie myśli. To jest właśnie powód, dla którego Bóg zniszczył Sodomę i Gomerę, zamiast pozwolić im pogłębiać swój stan grzechu i degradacji. Zatrzymał proces degeneracji ich umysłów, zanim osiągnęli stan, w którym nie byłoby możliwe ich naprawienie w ziemskim Królestwie Chrystusa.

Czy Bóg może odtworzyć umysł? „Oto Bóg czyni to wszystko z człowiekiem dwa razy, trzy razy, aby wywieść jego duszę z grobu, oświecić światłem żyjących” (Job. 33:29-30). Czym jest „światło żyjących”? Jest nim intelekt. Job mówi nam, że człowiek powstanie z grobu z odtworzonym umysłem. Zasada siania i zbierania plonów jest często wykorzystywana w Piśmie Świętym dla opisanego odrodzenia umysłu w czasie zmartwychwstania. „Jak daleko spojrzeć, ci, którzy orali bezprawie i rozsiewali zło, zawsze je zbierali” (Job. 4:8). Nauka z tego płynąca jest tak, że zbierać będziemy to, co zasiejemy. W obecnym, złym świecie, złym ludziom często się dobrze powodzi. Jednak ci, którzy zejdą do grobu ze zdeprawowanym stanem umysłu, po zmartwychwstaniu będą mieli znacznie więcej pracy aby przeobrazić swe charaktery na Boże podobieństwo w Królestwie Chrystusowym.

Nadzieja i zapewnienie zmartwychwstania

Jaka jest podstawa naszej nadziei zmartwychwstania? W 1 Kor. 15:20-22 czytamy: „A jednak Chrystus został wzbudzony z martwych i jest pierwiastkiem tych, którzy zasnęli. Skoro bowiem przyszła przez człowieka śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie. Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni”. Po Jezusie, zmartwychwstanie obejmie wszystkich tych, którzy są członkami Kościoła: „Nie dziwcie się temu, gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego, i wyjdą ci, co dobrze czynili, by pow-

stać do życia; a inni, którzy źle czynili, by powstać na sąd” (Jan. 5:28-29).

Ten opis dodatkowo charakteryzuje niebiańskie i ziemskie zmartwychwstanie. Jest to plastyczna ilustracja tak niebieskiego, jak i ziemskiego zmartwychwstania. Naśladowcy Jezusa, znajdujący się w stanie śmierci w czasie Jego drugiego przyjścia, zostają z tą chwilą wzbudzeni do życia. Następnie obejmie ono tych, którzy są Chrystusowi w czasie Jego obecności, a w dalszej kolejności całą ludzkość. Ostatecznie, wszyscy, którzy kiedykolwiek żyli, zostaną ożywieni. To jest właśnie ta wspaniała wiadomość o zmartwychwstaniu. Wszyscy zostaną wskrzeszeni. W czasach apostoła Pawła byli tacy, którzy głosili, że nie ma zmartwychwstania. Św. Paweł walczył z ich twierdzeniami w 1 Kor. 15:12-19: „A jeśli się o Chrystusie opowiada, że został z martwych wzbudzony, jakże mogą mówić niektórzy między wami, że zmartwychwstania nie ma? Bo jeśli nie ma zmartwychwstania, to i Chrystus nie został wzbudzony; a jeśli Chrystus nie został wzbudzony, tedy i kazanie nasze daremne, daremna też wasza wiara; wówczas też byliśmy fałszywymi świadkami Bożymi, bo świadczylśmy o Bogu, że Chrystusa wzbudził, którego nie wzbudził, skoro umarli nie bywają wzbudzeni. Jeśli bowiem umarli nie bywają wzbudzeni, to i Chrystus nie został wzbudzony; a jeśli Chrystus nie został wzbudzony, daremna jest wiara wasza; jesteście jeszcze w swoich grzechach. Zatem i ci, którzy zasnęli w Chrystusie, poginęli. Jeśli tylko w tym życiu pokładamy nadzieję w Chrystusie, jesteście ze wszystkich ludzi najbardziej pożałowania godni”. Apostoł Paweł mówi, że zmartwychwstanie jest kluczowe dla naszej wiary. Zmartwychwstanie Chrystusa było Bożym potwierdzeniem, że ofiara Jezusa została przyjęta i nastąpi zmartwychwstanie wszystkich.

Różne zmartwychwstania

W Piśmie Świętym mamy opis kilku cudów polegających na tymczasowym przywróceniu do życia zmarłych. Cuda te były dowodem tego, że znacznie większy cel zostanie osiągnięty przez zmartwychwstanie. Pokazały zdolność Boga do przywrócenia do życia tych, którzy umarli. „Dlaczego uważacie za rzecz nie do wiary, że Bóg wzbudza umarłych?” (Dzieje Ap. 26:8). Zmartwychwstanie Jezusa również wykazało Bożą zdolność i moc do przywrócenia życia na wyższym, duchowym poziomie – do boskiej natury. „Dlatego też Bóg wielce go wywyższył i obdarzył go imieniem, które jest ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się wszelkie kolano na niebie i na ziemi, i pod ziemią” (Filip. 2:9-10).

Zmartwychwstanie będzie obejmować dwie klasy. Św. Paweł identyfikuje je w Dziejach Ap. 24:15: „nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych”. „Sprawiedliwymi” są usprawiedliwieni

członkowie Oblubienicy Chrystusowej, natomiast „niesprawiedliwymi” jest świat ludzkości. W Jan. 5:28-29 mamy zapisane takie wyjaśnienie: „Nie dziwcie się temu, gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego; i wyjdą ci, co dobrze czynili, by powstać do życia; a inni, którzy źle czynili, by powstać na sąd”. Opis ten dodatkowo tłumaczy niebieskie i ziemskie zmartwychwstania.

Niebieskie zmartwychwstanie

Dlaczego istnieje niebieskie zmartwychwstanie? W Kol. 1:27 czytamy: „Im to chciał Bóg dać poznać, jak wielkie jest między poganami bogactwo chwały tej tajemnicy, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały”. Apostoł Paweł opisuje tutaj chwałę Oblubienicy Chrystusowej, albo inaczej, wiernych naśladowców Chrystusa. W Mat. 25:31 czytamy: „A gdy przyjdzie Syn Człowieczy w chwale swojej i wszyscy aniołowie z nim, wtedy zasiądzie na tronie swej chwały”. Określenie „wszyscy aniołowie” odnosi się do uwielbionego Kościoła. Zostanie on wzbudzony do życia w niebie w pierwszym zmartwychwstaniu (Obj. 20:4-6). Oto wersety, charakteryzujące to niebieskie zmartwychwstanie.

„Albowiem to, co skażone, musi przyoblec się w to, co nieskażone, a to, co śmiertelne, musi przyoblec się w nieśmiertelność” (1 Kor. 15:53).

„Sieje się ciało cielesne, bywa wzbudzone ciało duchowe. Jeżeli jest ciało cielesne, to jest także ciało duchowe” (1 Kor. 15:44).

„Sieje się w niesławie, bywa wzbudzone w chwale; sieje się w słabości, bywa wzbudzone w mocy” (1 Kor. 15:43).

„Tak też jest ze zmartwychwstaniem. Co się sieje jako skażone, bywa wzbudzone nieskażone” (1 Kor. 15:42).

„Ale Bóg daje mu ciało, jakie chce, a każdemu z nasion właściwe jemu ciało” (1 Kor. 15:38).

„Niemądry! To, co siejesz, nie ożywa, jeśli nie umrze” (1 Kor. 15:36).

W Liście do Hebrajczyków 11:40 czytamy: „Ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas”. To pokazuje, że Kościół musi być wzbudzony jako pierwszy, aby mógł pomagać w otwieraniu więzienia śmierci, w którym uwięziona jest cała ludzkość.

Ziemskie zmartwychwstanie

Starożytni święci, tacy jak Abraham, Izaak, Jakub, i Noe, otrzymają ziemskie, „lepsze zmartwychwstanie”:

„Kobiety otrzymały z powrotem swoich zmarłych przez wskreszenie; inni zaś zostali zamęczeni na śmierć, nie przyjąwszy uwolnienia, aby dostąpić lepszego zmartwychwstania. (...) A wszyscy ci, choć dla swej wiary zdobyli chlubne świadectwo, nie otrzymali tego, co głosiła obietnica” (Hebr. 11:35,39). Powstaną oni z grobu po Kościele, ale przed światem. Będą wzbudzeni jako ludzie doskonali, ponieważ oni zostali już usprawiedliwieni przed Bogiem przez swą wiarę. Wszyscy oni poumierali w wierze, a zatem okazali się wiernymi Bogu i w związku z tym obejmą na ziemi funkcje kierownicze, w czasie Królestwa Chrystusowego. Zostaną oni ustanowieni „książętami na całej ziemi”, ziemskimi przedstawicielami Królestwa Chrystusowego (Ps. 45:17).

Następnie przyjdzie kolej na ziemskie zmartwychwstanie ludzkości, opisane w Jan. 5:28-29: „Nie dziwcie się temu, gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego; i wyjdą ci, (...) którzy źle czynili, by powstać na sąd”. W niektórych przekładach Pisma Świętego słowo „sąd” tłumaczone jest jako „potępienie sądu”. Nie jest to najszcześniejsze tłumaczenie, lepsze jest użycie słowa „kryzys”. To punkty zwrotne, chwila podjęcia decyzji, wyboru między czynieniem woli Bożej, a własnej. Zmartwychwstałe masy ludzkości będą musiały odłożyć na bok własną wolę i ulec doskonałym warunkom Królestwa, przyjmując do realizacji wolę Bożą. Samowola prowadzić będzie do drugiej śmierci albo inaczej, zniszczenia. Poddanie się woli Bożej prowadzić będzie do życia wiecznego. To właśnie miał na myśli Jozue, gdy powiedział: „wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć” (Joz. 24:15). Poniższe wersety opisują ziemskie zmartwychwstanie.

„I będzie tam droga bita, nazwana Drogą Świętą, Nie będzie nią chodził nieczysty; będzie ona tylko dla jego pielgrzymów. Nawet głupi na niej nie zbłądzi” (Izaj. 35:8).

„Nie będzie już tam niemowlęcia, które by żyło tylko kilka dni, ani starca, który by nie dożył swojego wieku, gdyż za młodość będzie uchodził, kto umrze jako stuletni, a kto grzeszy, dopiero mając sto lat będzie dotknięty klątwą” (Izaj. 65:20).

„Gdy i Chrystus raz za grzechy cierpiał, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby was przywieść do Boga; w ciele wprowadził poniość śmierć, lecz w duchu został przywrócony życiu” (1 Piotr. 3:18).

„A wielu pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi” (Mat. 19:30).

„Tak też jest ze zmartwychwstaniem. Co się sieje jako skażone, bywa wzbudzone nieskażone;

sieje się w niestawie, bywa wzbudzone w chwale; sieje się w słabości, bywa wzbudzone w mocy” (1 Kor. 15:42-43).

„Ale Bóg daje mu ciało, jakie chce, a każdemu z nasion właściwe jemu ciało” (1 Kor. 15:38).

Nie możemy stwierdzić z całą pewnością, jak długo będzie trwać proces ziemskiego zmartwychwstania. Mamy jednak zapewnienie, że każdy w Królestwie będzie miał co najmniej 100 lat, by uczyć się tego, co sprawiedliwe. Wynika z tego, że w czasie tysiącletniego królestwa Chrystusowego ziemskie zmartwychwstanie może trwać nawet do 900 lat.

Wnioski

W pełnym tego słowa znaczeniu, dzieło zmartwychwstania będzie zakończone, gdy wszyscy osiągną punkt doskonałości, w którym nie będzie więcej śmierci. Wówczas wszyscy ludzie będą żyć na doskonałej ziemi i otrzymają życie wieczne. Nie będzie już więcej śmierci, smutku, ani płaczu (Obj. 21:4). Zmartwychwstanie jest jedną z najważniejszych prawd Biblii. Jej znaczenie zostało zatraczone wśród większości Chrześcijan, ale jest kluczowym elementem zrozumienia ewangelii Królestwa. Jest naszym obowiązkiem, przywilejem i radością by głosić orędzie zmartwychwstania na świecie. Chrystus oddał swoje życie, aby uczynić to możliwym. Jak ważne jest to dla Ciebie?

Goodman Robert